

de Roovers spelen *De lange nasleep van een korte mededeling*

In *De lange nasleep van een korte mededeling* raakt het leven van vier vrienden ontwricht nadat één van hen een schijnbaar onschuldige mededeling doet. De vele gesprekken die hieruit voortvloeien, tonen op tragikomische wijze hoe iedereen zijn eigen angsten en verlangens de baas tracht te zijn. Hoe meer iedereen zijn best doet om grip op de situatie te krijgen, hoe meer die uit de hand loopt. In weinig woorden wordt veel gezegd, nog meer niet gezegd, veel begrepen en veel misverstaan. De tekst van Magne van den Berg is van een pijnlijke lichtvoetigheid en laat zich lezen als een gedicht waarin de beelden ontstaan in het hoofd van de toeschouwer.

De Roovers kiezen er uitdrukkelijk voor om in deze bijzondere tijd een korte voorstelling met beperkte crew en dito decor te brengen. Niks in de handen, niks in de mouwen. Het stuk vraagt dat ook niet. Het is "coronaproof" in sé; zonder in te boeten aan theatrale en artistieke kwaliteit. *De lange nasleep van een korte mededeling* stond al langer op ons verlanglijstje, de flexibiliteit ervan maakt het net nu uitermate geschikt.

---

van en met: Robby Cleiren, Sara De Bosschere, Luc Nuyens en Sofie Sente

tekst: Magne van den Berg

scenografie: Stef Stessel

kostuums: Pynoo

licht- en geluidstechniek: Bert Vermeulen

technische ondersteuning: Wim Bernaers

Vier Roovers in een *huis clos*

“Wat ons vanaf het begin boeide was hoe de tekst met weinig woorden een bevreemdende context oproept,” zegt Sara De Bosschere tijdens een zoomgesprek tussen de Roovers en auteur Magne van den Berg.” Die context is mysterieus, staat niet beschreven. Door eenvoudige gesprekken kom je te weten dat vier mensen ‘ergens’ zijn en er één van hen weg wil. Dat ‘ergens’ kan overal zijn. Het kan ook een existentieel ‘ergens’ zijn. Iedereen herkent wel de drang om ‘ergens’ (uit) weg te willen, het verlangen weg te gaan. In het Duits bestaat daar een prachtig woord voor: *Fernweh*.”

De lange nasleep van een korte mededeling is een *huis clos* over de wil om weg te gaan, over vriendschap en hierin verstrikt geraken en over terug geworpen worden op jezelf. Tijdens het maakproces versterkte de lockdown dit gevoel.

Magne van den Berg vertelt dat de aanleiding voor het schrijven van de tekst niet concreet en complex was: “Het idee is dat wanneer er iemand weg gaat, de keuze van de één de anderen confronteert met de keuze die zij NIET maken, en wat dat dan oproept aan angsten, aan woede. De angst waar ik het over wilde hebben bleek bovendien feitelijk al in de vorm te zitten.” Met die vorm doelt Van den Berg op de snelheid in de dialogen en het steeds alles controleren bij elkaar. “Angst is misschien een groot woord maar het feit dat je steeds alles wat er gezegd wordt bij een ander wilt checken, is een vorm van zekerheid zoeken. Klopt de informatie die ik heb gekregen? Vind ik bij de ander zekerheid, veiligheid, liefde, bevestiging van het bestaan?”

Volgens Sofie Sente zijn de personages in dit stuk dan ook gelijkaardig aan elkaar. “In hun onzekerheid en het zoeken naar bevestiging hebben ze elkaar heel hard nodig. We besteedden veel aandacht aan wie welke rol zou spelen. Uiteindelijk hebben we ervoor gekozen dat Sara en ik een koppel spelen. Zonder die relatie te benadrukken want daar gaat het niet over. We wilden het niet verkleinen tot een tekst over trouw en ontrouw. Het gaat over liefde, over vriendschap, dat vinden we het belangrijkste en alles wat daarvan afleidt is eigenlijk anekdote.”

De personages spreken met weinig woorden. Er wordt meer gesuggereerd dan gezegd. De tekst heeft iets van de pentekeningen van Benoit die met enkele lijnen een wereld schetst. Of de schilderkunst van Roger Raveel die figuren en fragmenten van beelden plaatst in een groot wit vlak. De rest van het beeld vul je zelf in met je verbeelding.

“De drempel is het domein van de ongrijpbaarheid, de vaagheid, het gevaar, de onvoorspelbaarheid. We zijn op zo’n drempelmoment beland. ‘Een tussentoestand.’ Een verbijsterend interval tussen een langgerekt einde en een onbekend begin.”

Elif Shafak

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.